

Tre smukke Riser:

251

En ny og smuk Kjærlighedsvise om Gustav og Karoline. —

O, modtag her min dyrebare Dutte
Sidste Hilsning fra mit Hjerte gaar,
Som i stille Løndom for dig suffe,
::: Og dig beundrer som en Helligdom. :::

Hulde Lina, jeg for dig ei dølger,
At din Undest gør mit Hjerte Sorg,
Og min Barm af idel Elskov bølger
::: Indtil sidste Puls i Døden slaar. :::

Elskovs Pensel tegned dig saa fager
Første Gang jeg dine Øine saa,
Og i himmelsk Klarhed staar du malet
::: For mine Øine, hvor jeg gaar og staar. :::

Blot for dig mit Hjerte trofast banker,
Blot for dig jeg fatter Kjærlighed,
Blot for dig jeg øver mine Lønker,
.: Dag og Nat saa stilles du for mig. .:

Jeg mit Purpur og min gyldne Krone
Gjerne vilde bytte bort for dig.
Du er mig mer end Kongens gyldne Krone,
.:. Om den end glindede som Sølen rød. .:

Men her i Kongegaardens høie Sale
Engstes Hjertet tidt af Sorgen klemt,
Og en himmelss Klarhed dig omstraale,
.:. O mit Hjerte saar saa bolgende. .:

Hytten Søn, misund mig ei min Lykke,
Skjønt jeg staar op højet over dig;
Himlen skjænke mig en bedre Lykke,
.:. Som i Verden her blev nøgtet mig .:

Du dit Elsøvs Valg kan frit bestemme,
Ingen Hindring dig i Beien staar,
Men jeg lyde maa til Lovens Stemme,
.:. Jeg over disse Grændser ei tor gaa. .:

Men hist bag Graven, der hvor Alting smiler,
Der, hvor Fyrste intet Fortrin har,
Seierskransden os sammen binder
.:. Udi Evigheden til et Par. .:

Emor og Thora.

(En historisk Sang.)

En venlig Aften under Rosers Ly,
Sad Emor ved sin elskete Thoras Side;
Alt slumred trygt i Stov, i Mark og By;
Thi det var henved Midnats tause Tide.

Da hævede sig skyldfri Emors Bryst,
Hans Hjerte slog saa ømt af hellig Varme;
Hans mørke Øie blev saa klart og lyft
Da han om Thora slynged' sine Arme.

O Elske! sagde han, paa dette Sted,
Hvor dine Barndoms Aar i Fryd henflede,
Her, hvor Du svor mig Trofisks dyre Ged
Her skal Du snart min Grav med Rose pryde.

O Thora blev han ved, og hæved' fro
Sit Die mod den stjernestrøede Bue.
Der skal vi dog engang forenet bo,
Hist oppe hvor de klare Stjerner lue.

Da svæved Kjærlighedens Engel blid
I lysende Gestalter om de Gode,
Der som et Rov for Dondstab, Had og Nid,
Adfylte vandre maa paa Sorgens Klode.

O Thora, snart jeg hen til Døden gaar,
Mit Blod skal snart din haarde Fader fryde;
Forladt og sorgfuld da igjen Du staar,
Din Taarer ene skal ved Liget flyde.

Nei, elste Emor, raabte Thora, nei,
Gi ene skal Du dø, Din tjære Pige
Vil følge Dig, sjønt paa en farlig Vej
Op til Alsfaders lyse Himmerige.

O, Englebjørne! da med Fryd jeg dør,
Belsignet sidste Time Du mig være;
Da skal jeg jo blandt Valhallas Moer
Imorgen favne Dig, Du Englefjære.

Nu Timen slog, de Elste skiltes ad;
Hun iled' hjem, og han til mørke Hængsel,
Hvor Vægteren ved skumlen Indgang sad
og vented' paa ham med urolig Længsel.

Paa Himmelens østre Bue Natten veg;
Alt smilte frem den unge Morgenrøde,
Da Thoras grumme Fader stolt besteg
Den Høi, hvor Emor skal som Offer bløde.

I Jomfruburet, smykket som en Brud,
Sad Thora mere sjøn end Morgenrøden,
Og sendte fromme Bonner op til Gud
Om Taalmod, Styrke, Kraft og Mod i Døden.

Da saa hun Emor rolig træde frem,
Hun saa det tunge Sværd hans Hoved ramme.
Tilgiv mig, milde Gud, min Brøde glem,
Hun raabte blidt, og Borgen stod i Flamme.

Mod Himmelens den røde Lue steg,
Da Thoras Fader stod som ramt af Torden,
Som Marmorstøtte stod han fold og bleg;
Thi Thoras Aand var ikke mer paa Jorden.

I Myrthelunden paa det elste Sted,
Hvor Emor hørte tidt sin Thora kvæde,
Der sørfed' man til Ro dem begge ned,
Og planted over Graven Roser spæde.

Skjær sommersangen.

Af bedst mig aldrig mere
Om denne ene Sang,
Jeg synger ingen flere
Naar den har lydt engang.
Endnu har jeg saa mangen
En Sorgesang igjen;
Kun ei Skjær sommersangen,
Aa, bed mig ei om den.

Jeg ved, hvor den bedaarer,
Jeg ved hvor den er smut!
I Tonerne er Taarer,
I Ordene er Suf;
Men suærende som Slangen
Den sig om Hjertet snor.
Jeg kan Skjær sommersangen!
Jeg kan den Ord for Ord.

Jeg lærte den derhjemme,
Hvor Alt var Baar og Sang,
Den toned med en Stemme,
Der lød som Harpeflang,
Og jeg — jeg fulgte Klangen —
Jeg mindes det saavel:
Det var Skjær sommersangen
Han sang den sidste Kvæld!

Hvad var det vel som trylled
Hver Blomst i sorten Jord?
Hvad var det vel som hylled
Mit Liv i Sorgens Flor?
Hvad var det som til Bangen
Med Trolddom drog mig hen? —
Det var Skjær sommersangen
Aa, lytter ei til den!

Pris 10 Øre.

Førlagt og tilføjs i Kristiania Antikvarboghandel,
Pilestrædet Nr. 5.